

*Školní časopis sestavený
z literárních a výtvarných prací
žáků ZŠ Vidče
květen 2005*

Já v jiné době

Na chvíli jsem se zamyslela a najednou se ocitám v jiné době. Ocitám se na velké dřevěné lodi. Všude okolo mě duní vítr, který se opírá do vysokých a mohutných plachet. Jde slyšet jen vítr a šplouchání vln, které se lámou o vysokou příď. Nevím vůbec, kam plujeme, vidím jen nápis Santa Maria. Vzpomínám, ale nemůžu si vybavit, odkud to jméno znám. Slyšela jsem ho doma? Ve škole? Ano, ve škole, už to vím. Myslím, že to byla jedna z velkých lodí Kryštofa Kolumba. Najednou slyším křik! Země! Někdo z cestujících spatřil v dáli kus zelené pevniny. Dopluli jsme až k ní a ukotvili loď. Všichni jsme vyskákali z lodě ven a doplávali kousek na pevninu. Teď si můžu říct, že jsem s Kolumbem roku 1492 objevila Ameriku.

Katka Jurčová, 8. třída

Dokázali byste si představit, co by se stalo, kdybyste mohli do starověkého Egypta? A co bych tam třeba já, člověk z 21. století dělal? Asi bych jim mohl navrhnout efektivnější stavbu lodí, které by neprotékaly, nebo hnojení půdy. Co vím? V tehdejších poměrech bych se asi moc nevyznal, protože neumím staroegyptsky a nevyznám se v hieroglyfech. Bez tlumočnicka bych byl asi v háji. Stejně bych jim mohl navrhnout levnější ražbu mincí nebo lepší a efektivnější mumifikaci pomocí vakuovaného sarkofágu. Teď ale nevím, jestli by mě nelynčovali za ďábelské myšlenky a nenechali mě unést „Na perutích smrti“ samotnému vládcí podsvětí Anupovi. Když o tom tak přemýšlím, je asi lepší zůstat v této době, v jaké jsem. V 21. století našeho letopočtu.

Vít Mlnářík, 8. třída

Co by se mnou asi bylo, kdybych žil za doby dávných australopitéků? Jak rád bych je poznal! Byl bych mezi nimi nejchytřejší? Asi ano, ale nejsem si jistý. Dokázal bych se stát jejich vůdcem? Asi ano, kdybych jím byl, tak bych poručil těm primitivům jak získat sůl. Nejdříve bych zabil nějakého předka gazely. Ale jak? Asi bychom ho ukamenovali. Potom bych získal oheň. Vykřesal bych ho ale? To asi ne. Raději bych si počkal na bouřku a tam bych si vzal oheň z hořícího stromu, do kterého uhodil blesk. Potom bych šel k moři a nabral si vodu. Ale do čeho? Tak to by se mi asi nepovedlo. Ruším solný plán. I tak bychom si ji upekli s ostatními „kolegy“. Radši se už vrátím. Raději bych byl doma, než abych poslouchal ty pesimisty, jak na sebe řvou. Adios, opičáci.

Daniel Vávra, 8. třída

Kam chodíme

Do školy chodím rád,
učím se číst, psát a počítat.
Ve středu mám zase flétnu,
počítám, že brzy vzlétnu.
Naučím se k tomu noty,
budu létat na koncerty.

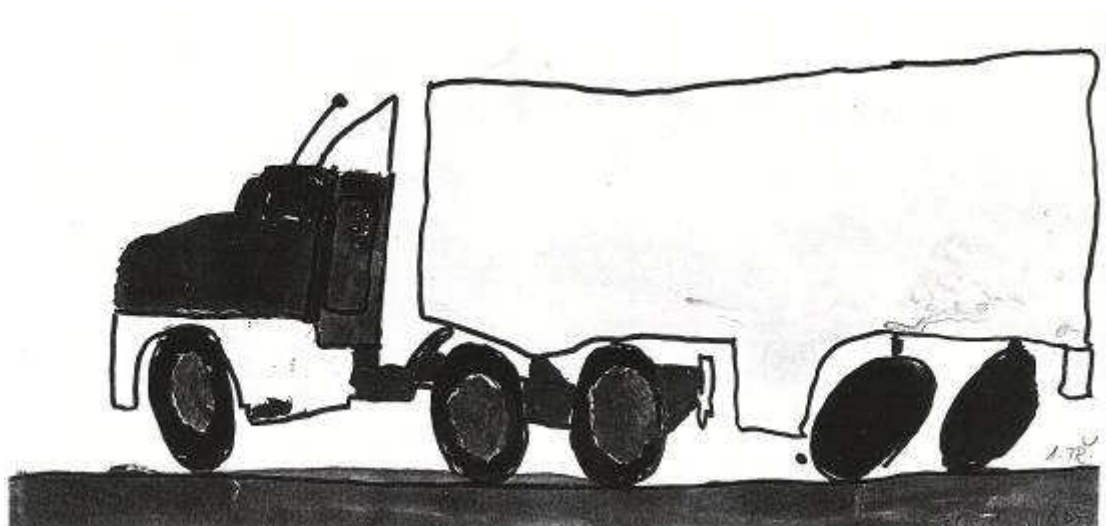
Roman Golda, 1. třída

Do školky jsem chodila,
básničky se učila.
A teď chodím do školy,
vzorně plním úkoly.
Škola je můj kamarád,
učím se tam číst a psát.

Eva Petruželová, 1. třída

Do lesa já chodím rád,
les to je můj kamarád.
V lese vidím stromy, keře,
spoustu ptáčků, také zvěře.

Pavel Martínek, 1. třída

Martin Holiš, 1. třída

Jaro

Podle starých pranostik se říká: „Na svatého Jáchyma (20.3.) skončila se už zima“ – nastává jarní rovnodennost.

Po dlouhém zimním období k nám pomalinku přichází jaro. Letos sice opožděně, ale přece. Nadvláda zimy končí. Pokud přes den vysvitne sluníčko, musíme přimhuřovat oči a zvykat si na jeho hřejivé paprsky. Prodlužuje se den a lidem se zlepšuje nálada.

Hromady sněhu začínají roztávat a zpod bílé peřiny už občas vykukují trsy zelené trávy.

Z hlíny na zahrádce raší tulipány, sněženky a krokusy.

Venku je slyšet štěbetání a zpěv ptáků, kteří se k nám vrátili z teplých krajů, kde přezimovali.

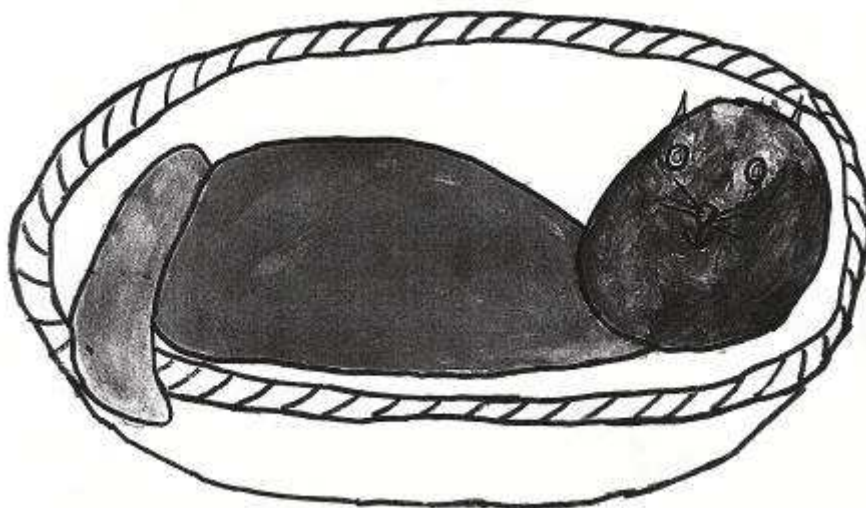
Na stromech a keřích se nacházejí pupence a ptáci se dávají do budování hnízd. Začínají se líhnout první mláďata.

Já mám jaro velmi rád, protože více volného času mohu trávit venku. Všechno je to nějaké veselejší.

Jaro jako roční období mám velmi rád, protože po dlouhé zimě je to příjemná změna.

Všechny to táhne ven, lidé čerpají energii ze Slunce a probouzející se přírody.

Jiří Kolíbal, 7. třída

Gábina Sušňová, 1. třída

Jaro

Jak je krásně na tom světě,
když to slunce svítí,
nebe jako malované,
všude roste kvítí.
Tak to chodí rok co rok,
vždy když přijde jaro,
hele, támhle letí včelička,
sněhu už je málo.

Nikola Slámová, 6. třída

Jaro už k nám zavítalo,
sněhu teď je všude málo.
Na obloze slunce hřeje,
ptactvo k tomu krásně pje.
Květy louky zaplnily,
děti se jen veselily.
Mlád'átka se narodila,
velká radost z toho byla.

Simona Kopecká, 6. třída

Štěpán Bařina, 3. třída

Jaro už k nám přichází
sluníčko dřív vychází.
Ptáčkové si zpívají
pěkně jaro vítají.
Sněženky a tulipány
usmívají s na všechny strany.

Julie Polášková, 3. třída

Petrklíč je k jaru klíč,
je tu slunce pořád víc.
Brouci vylézají z trávy,
na louce se pasou krávy.
Medvědi se probouzejí,
o medvědice se ucházejí.
Zbytky sněhu někde jsou,
sněženky z něj vylezou.
Pupeny jsou na stromech,
do školy jezdíme na kolech.
Štěpán Bařina, 3. třída

Gabriela Vávrová, 6. třída

Nikola Frňková, 3. třída

Jaro ťuká na vrátka,
budeme mít kuřátka.
Káčátka a housátka,
bude jich plná zahrádka.

Radek Fabián, 1. třída

Vylétají včeličky,
rozkvétají kytičky.
Malujeme vajíčka,
zelená se travička.
Děti hrají kuličky,
na louce jsou kozičky.
Zelená se travička,
bělounká je kočička.

Pavčina Řezníčková, 3. třída

Hurá, jaro už je tady,
pojd'me kluci do zahrady!
Sluníčko nás volá ven,
celý den si zakopem.

Daniel Goláň, 1. třída

Lukáš Frňka, 3. třída

Kvete první sněženka,
včela už k ní letí,
jaro přišlo – ze sluníčka
radují se děti.
Hrají venku kuličky,
dělají tam dolíčky.
Vytahují koloběžky,
nechce se jim chodit pěšky.

Eva Petruželová, Iva Jurčová, 1. třída

Barbora Škařupová, 2. třída

Jiří Karpják, 6. třída

Jaro je tu hned,
 voní louka, voní květ,
 běhají srnky v lese
 a v tom lese voní mech.
 Slunce svítí,
 roste kvítí,
 ptáček zpívá vesele,
 že je krásně na světě.
 Jaro je tu zas,
 přišel jeho čas!
 Utrhneme petrklíč,
 zima už je pryč!

Hanka Řezníčková,
 Karolína Smutková, 1. třída

Loučíme se s tebou, zimo,
 už se nám nelíbí tvoje dílo.
 Jaro, jaro přijď sem k nám,
 na louku tě zavolám.
 Narodí se mlád'átka,
 ovečky a kůzlátka.
 S tebou vyrostou i kytičky,
 růžové i červené mašličky.

Eliška Fuksová, Alena Křenková,
 Dáša Pečivová, 5. třída

Martina Křenková, 6. třída

Lukáš Fuksa, 3. třída

Slunce svítí, roste kvítí,
ptáčci zpívají vesele,
příroda vstává z postele.
Všude létají včeličky,
na písku si hrají dětičky,
máme tady jarní čas,
vždy po roku přijde zas.

Hanka Řezníčková, 1. třída

Nádherný měsíc březen,
na vánku se svezem.
Duben ve znamení berana,
louky voní od rána.
Voňavý sám květen,
za chvíli tu budou s létem.
Vůně květů jarních,

vyžene ozón strojů parních.
No tak, probud'te se ze zimy
a odkopejte peřiny.
Už je venku vesele,
netvařte se kysele.

Petr Kopecký, 7. třída

Kamila Antošová, 3. třída

Pavla Řezníčková, 3. třída

Napínavý let

... Bác! Nepovedlo se! Právě lze pozorovat na palouku první otakárkův let s přistáváním,. První nálet na mohutně vzrostlý mečík se bohužel přes teoretický nácvik nezdařil. Malý motýlek měl spoustu fanoušků, kteří mu stále a v křečích drželi palce.

Na rozhledně v podobě divizny se tlačili všichni jako v MHD. Bystrá včela střežila celý amatérský zákrok. Přes nezmary bylo v amfiteátru živo a čilo. Ostatní hmyz se vracel ze zaměstnání a další po úmorné brigádě na velkostatku Hovniválových.

Slunce pomalu hladilo horizont a jemňoučká poupátka hmyzího města se zvolna zavírala a ukřývala sladký nektar. Rychle napnout křídla a letí se. Zpočátku se neustálené pohyby změnilo ve velmi ambiciózní brouzdání rozrušenou oblohou. Lehké sesednutí na kopretinu a byl odekorován čestnými ovacemi „Super! Bravo!“ volala trošku podnapilá mandelinka. Všichni jásalí, i když se blížili deliriu. Všem se chtělo spát, a tak se ta drobotina pomalu rozcházela. Na ostatní zbývalo pouze posbírat plastové kelímky od nektaru, uklidit transparenty a sesbírat ty, kteří pili švestkový destilát.

Motýli poletovali kolem, mířili ke sluníčkům pampelišek. Ozdobili jarní svět.

Petr Kopecký, 7. třída

Příběh našeho Dana

Vždy jsem toužil po pejskovi. Jednoho dne jsme s maminkou navštívili psí útulek. Hned se nám zalíbil jeden pejsek. Byl to Dan, pejska jsme si odvezli domů. Pejska jsme si odvezli domů. Teď už víme, proč byl darován do útulku. Nechce poslouchat a pořád utká. Toulá se i celý den a noc. Vždy se však vrátí. A my ho stejně máme rádi.

David Kwapulinský, 5. třída

Alena Křenková, 5. třída

Inspirace pohádkami H. Ch. Anderdena, s nímž děti strávily ve škole z 1. na 2. dubna pohádkovou noc

Karolína Heryánová, 3. třída

Julie Polášková, 3. třída

Pavla Řezníčková, 3. třída

Lukáš Fríka, 3. třída

Anežka Karpjáková, 3. třída

Julie Polášková, 3. třída

Lukáš Fuksa,
3. třída

Alena Fabiánová, 2. třída

O moderní Popelce

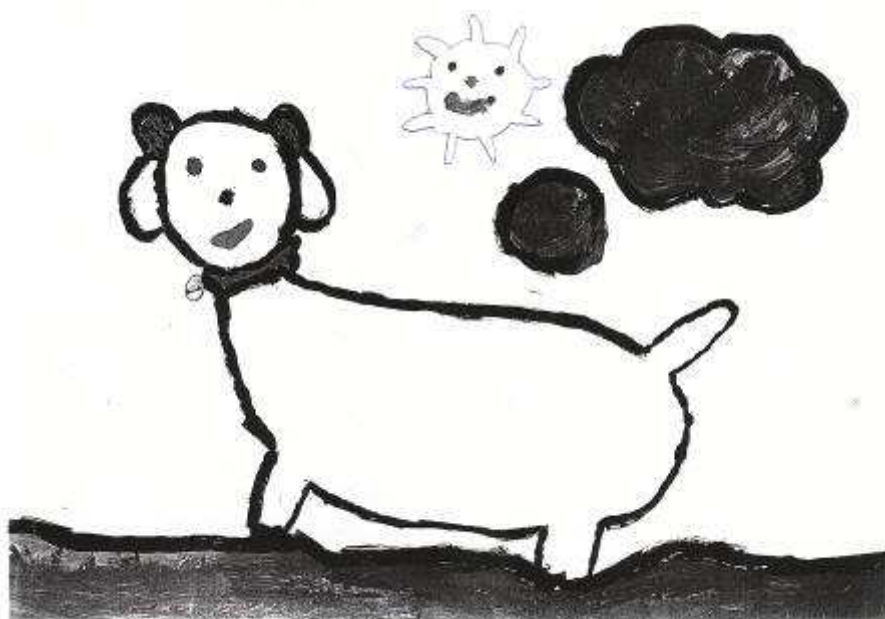
Žila byla jedna překrásná dívka. Jmenovala se Popelka. Bydlela v Praze ve vile, kterou zdědila po otci. Zdědila i jiný majetek. Měla dva nevlastní bratry, kteří s ní bydleli. Jednoho krásného rána přinesl pošťák pozvánku na diskotéku k její kamarádce. Měla nejlepší večírky z okolí. Popelka se divila, protože už dlouho na žádném večírku nebyla. Dlouho se rozhodovala, jestli tam má jít. Pak se rozhodla, že půjde. Zavolala kamarádce, jestli ji tam nemůže odvést. Kamarádka jí pomohla. Nevěděla, co si obleče na sebe. Nakonec našla krásné večerní šaty, byly celé černé a okolo krku měla červený šátek. Našla také kabelku Adidas. Potom přijela kamarádka a odjely na párty. Přijely na párty, Popelka se zamilovala do kluka, který se jmenoval Hugo. Museli už ale jít a v tom spěchu ztratila telefon Nokii 3100. Hugo za ní rychle běžel a našel její telefon. Zeptal se kamarádky od Popelky, jestli to není náhodou její telefon. Kamarádka řekla, že je to její telefon. Hugo běžel rychle za Popelkou, ještě ji našťestí dohonil. Popelka byla moc ráda, že její telefon našel. Popelka mu přiznala, že ho má ráda a Hugo jí řekl, že ji má taky rád. Hugo požádal o ruku Popelky. Žili spolu až do smrti.

Martina Pernická, Kristýna Matulová, 4. třída

Z Bílého domu přišel dopis do málo bohatého domu, kde žila Popelka se sestrami. A v tom dopise stálo: Přijďte do Bílého domu, protože princ potřebuje ženu. Jak to sestry slyšely, nasedly do trabantů a jely do supermarketu nakupovat šaty. Druhého dne ve 20:00 hodin nasedly Popelčiny sestry do trabantů a jely do

Bílého domu, kde se konala slavnost. Jak to Popelka zjistila, šla do sklepa, kde měla ukryté Ferrari F407 (vybavení: 28 koní 330% dusíku HO100). Vyjela ze sklepa. Jak jela, tak se jí na sklo lepily mouchy. Když stírala sklo, tak se jí tam přilepila mega vážka, která jí splnila jedno přání. Popelčino přání bylo, že chce nádherné šaty. Dostala je a spěchala na ples. Na plese se do ní princ zamiloval. Požádal jí o ruku. Popelka souhlasila a druhý den byla svatba.

Jiří Vičan, Petr Nerád, 4. třída

Hana Řezníčková, 1. třída

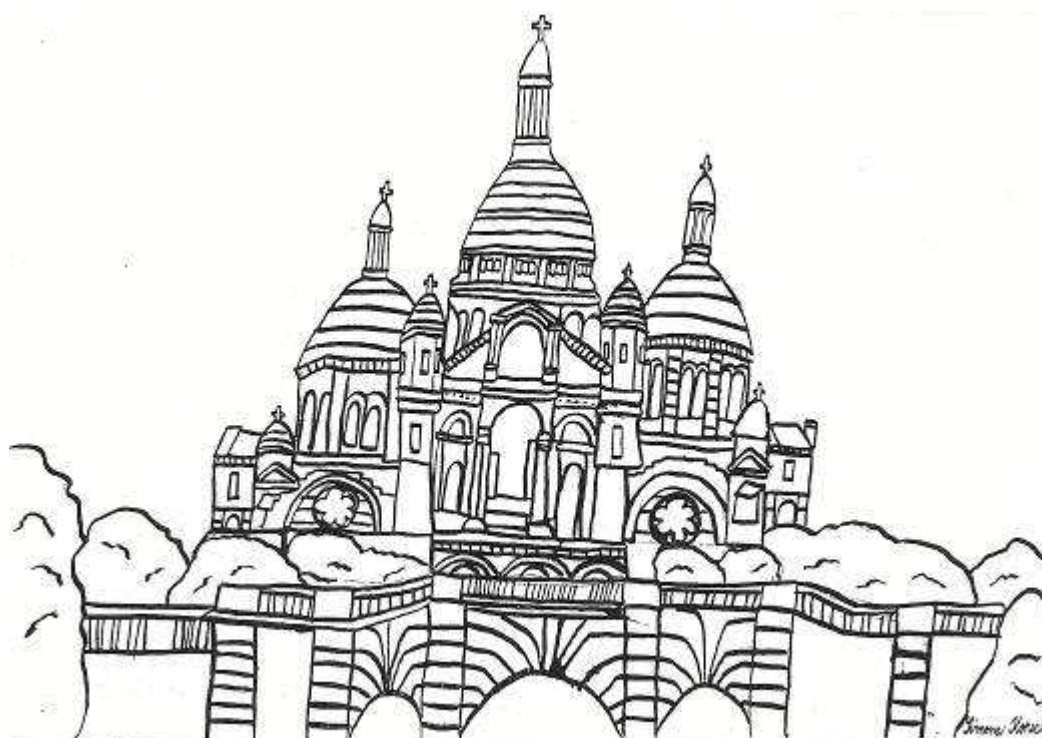
Ovlivnění cestou do Paříže a Londýna namalovali žáci tyto obrázky

Jiří Večeřa, 6. třída

Tomáš Holiš, 6. třída

Simona Kopecká, 6. třída